

А комодо, ит. *A commodo* — както е удобно.

Акомп. — съкращение на *acompanamento*.

Акомпанияменто, ит. *acompanamento*, фр. *accompagnement*, акомпанемант — съпроводът, придружаване. Партиитъ, които придружават една солова пиеса за инструментъ или гласъ; напр.: пианото при солови пѣсни съ пиано, оркестра при концерти за отдѣлни инструменти и пр. Презъ XVII и XVIII ст. често А. не се е изработвалъ подробно отъ компониста, а само се е означавалъ съ цифрованъ генералбасъ, нѣщо, което е изисквало, щото акомпанаторътъ на органъ или клавесинъ да е овладялъ напълно не само хармонията, но изобщо да е билъ превъзходно школуванъ, както въ теорията, така и въ практиката на музикалното изкуство.

Акомпаниято, ит. *acompanato* — терминъ, съ който се е означавалъ развития съпроводъ на речитатива при първитъ оперни творби. При тъй наречения „сухъ речитативъ“ (гл. *recitativo secco*) съпроводътъ е билъ означаванъ съ генералбасъ.

Акомпиято, ит. *accompia*то — свързано.

Акоръ а л'увер, фр. *accord à l'ouvert*, — акордъ, който може да се получи (да се вземе) само на празнитъ струни на нѣкой струненъ (жковъ), или щипателенъ инструментъ.

Акордандо, ит. *accordando* = едновременно звучаще; 2) смѣшно подражание (имитиране) на гласоветъ на оркестровитъ инструменти въ нѣкои опери.

Акордеонъ — *accordion*, фр. *accordéon* — обикновената, тегляща се, ржчна хармоника, съ клавиши и вѣтровъ механизъмъ. А. е измѣненъ презъ 1829 отъ Дамиани въ Виена. Много популяренъ инструментъ А. е на всѣкъде, но особено много въ Русия, подъ името „Шарманка“.

Акордъ, фр. *accord*, ит. *accordo*. Едновременното звучение на нѣколко различни тона, най-малко три — тризвучие, отъ четири — септимовъ А, отъ петъ — ноновъ А. Теорията на акордитъ, тѣхното образуване, свързване, употрѣба и многостранность е предметъ на отдѣлно, твърде просто и днешно време, учение

— „Хармония“. Въ началната музика за лютна и за струнни инструменти, А. сж наричали единъ особенъ видъ едногласие на инструментитъ.

Акрешендо, ит. *accrescendo* — постепенно, растяйки и усилвайки.

Аксидантъ, фр. *accidents* — случайнитъ знакове за измѣнение: $\sharp$ и $\flat$ — диезъ, бемолъ и бекаръ, които се срѣщатъ въ единъ музикаленъ откъслекъ.

Аксионъ, фр. *action*. — дума, съ която французитъ замѣстватъ понятието опера при модернитъ музикално-драматични творения: „L'Etranger“, „Чужденецътъ“ отъ Венсанъ Д'Енди, „Fervaal“ отъ сжщия и др.

Актарджиевъ Георги — виолонистъ род. 12 ян. 1897 въ Линцъ (Австрия). Занятията съ цигулка започва на 6 г. възраст съ баща си, а после училъ при най-добритъ цигулари въ София. Когато презъ 1912 Марто концертира въ София, става неговъ ученикъ, а при него по-късно учи и въ Берлинъ и Прага. Следъ свършване на гимназията постъпва въ школата за запасни офицери, а следъ излизането си отъ тамъ взема, като офицерски кандидатъ и по-късно офицеръ, дейно участие въ голѣмата война, прекарвайки цѣли три и половина години на фронта. Следъ свършването на войната, до 1920 е концертмайсторъ и диригентъ на „Свободен театръ“ въ София. Когато се отварятъ границитъ, той заминава за Берлинъ, а после отива въ Прага, където учи въ музикалната академия при Марто, посещавайки едновременно и университета, дето учи музикална наука. 1924 свършва майстершуле на академията съ отличие. Следъ първото си публично излизане на 7 год. възраст, А. участвува въ много концерти въ София, като всѣкога е ималъ голѣмъ успѣхъ. 1919 взема участие въ конкурса за преподавателъ по цигулка въ Софийското музикално училище, спечелва го, но не получава мѣстото, защото е ималъ завършено музикално образование, а бива отредено на една съвсемъ слаба конкурентка. Още като ученикъ въ академията въ Прага, А. получава предложение за преподавателъ по цигулка въ Ашъ, дето остава една година, а следъ свършването —